

Arrest

nr. 141 498 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 11 januari 2015 België binnen.

Op 12 januari 2015 dient hij een asielaanvraag in in België.

Uit een onderzoek Eurodac blijkt dat hij op 11 december 2014 geregistreerd werd in Bulgarije.

Op 5 februari 2015 wordt verzoeker gehoord.

Op 6 februari 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten aan Bulgarije de overname van verzoeker.

Op 20 februari 2015 stemt Bulgarije in met de overname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 12 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 12.01.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocument voor. Vingerafdruckenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 11.12.2014 asiel vroeg in Bulgarije.

Bij zijn aanmelding stelde de betrokkene zestien jaar en zes maanden oud te zijn. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 15.01.2015 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde. Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat bij mijnheer S.K. op datum van 15 januari 2015 de leeftijd op meer dan 18 jaar kan geschat worden". De op 12.01.2015 ingestelde voogdij werd op 23.01.2015 opgeheven.

De betrokkene werd gehoord op 05.02.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan in juni 2014 verliet en vervolgens via Iran en Turkije reisde. Hij kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije, waar hij werd aangehouden en vervolgens twee maanden in een gesloten centrum in Sofia verbleef. Hij stelde dat hij een asielaanvraag indiende en ene groene kaart ontving.

Daarna werd hij verwezen naar een open opvangcentrum, vanwaar hij na een dag doorreisde naar Servië. De betrokkene vervolgde vandaar zijn weg naar België via Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk.

Op 06.02.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 20.02.2015 met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. .

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat zijn moeder hem aanraadde asiel te vragen in België. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij naar eigen zeggen in Bulgarije werd mishandeld en geslagen en geen eten kreeg.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in

die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij naar eigen zeggen in Bulgarije werd mishandeld en geslagen en geen eten kreeg.

Betreffende de beweringen dat hij in Bulgarije werd mishandeld en geslagen merken we op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die deze aantijgingen staven. Verder moet worden opgemerkt dat de betrokkene de omstandigheden, waarin de slagen zouden zij toegediend, niet nader schetst. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse politie, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We benadrukken dat Bulgarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene met verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Betreffende de situatie van asielzoekers in Bulgarije wijzen we er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"(01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de

asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Verder willen we de aandacht vestigen op een "update" van 18.04.2014 van een uit november 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 18.04.2014), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra werden verbeterd en intussen adequate opvang bieden. De centra van Kovachevtsi Banya, Sofia and Pastrogor bereiken volgens het rapport de standaarden, gesteld in Richtlijn 2013/33/EU. In de centra van Harmanli and Vrazhdebna werden verbeteringswerken uitgevoerd (pagina 42).

De ons inzien overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een alleenstaande jongeman. Tijdens zijn verhoor maakte de betrokkene melding van pijn aan zijn arm ten gevolge van klappen, die hij kreeg van de Bulgaarse politie. De betrokkene bracht echter in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Samenvattend kan dus niet worden besloten dat de betrokkene vanwege een welbepaalde reden zou behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou inhouden.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België.

Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. „

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De Bulgaarse autoriteiten zullen minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene met aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties.

(...)”

Op 12 maart 2015 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing die *in casu* een eerste verwijderingsmaatregel omvat. De vordering is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.3. Verzoeker geeft in het middel eerst een uiteenzetting over het politiegeweld dat hij ondergaan heeft in Bulgarije en waarvoor hij opnieuw vreest bij een terugkeer naar daar. Hij geeft een uiteenzetting van wat hij persoonlijk meemaakte en verwijst naar rapporten.

Vervolgens geeft verzoeker in het middel een uiteenzetting over de detentieomstandigheden in Bulgarije. Hij verwijst naar hetgeen hij persoonlijk heeft meegemaakt en verwijst naar rapporten.

Inzake het politiegeweld dat verzoeker zou hebben ondergaan, stelt hij in het middel dat hij geslagen werd door de Bulgaarse politie en dat hij daardoor nog steeds pijn heeft aan zijn arm. Verzoeker was op dat moment van zijn vrijheid beroofd in Bulgarije en in handen van de politie. Hij kon geen klacht indienen bij de Bulgaarse autoriteiten. Hij had geen toegang tot een dokter, hij kon geen foto's maken of getuigenissen verzamelen omdat hij onder de controle van de politie stond. Hij verwijst naar rapporten van *“Border Monitoring Bulgaria”* van 2014 en van Human Rights Watch van 17 september 2014 over geweldpleging aan de grens tegen asielzoekers.

Inzake de omstandigheden van opvang in Bulgarije die hij zelf meemaakte stelt verzoeker in het middel dat deze vreselijk waren, in de *“jungle”* van Bulgarije, dat hij afgesloten was van contact met de buitenwereld, dat er geen stromend water was, dat er stroomonderbrekingen waren, dat hij geen voedsel kreeg en als er voedsel was, moest hij dit delen in kleine porties met zijn mede-opgesloten, dat ze met velen in een ruimte zaten, dat er niet genoeg bedden waren, dat het vuil lag en dat er constante geuren waren.

Inzake de omstandigheden van opvang in de gesloten centra in Bulgarije, verwijst verzoeker naar volgende rapporten of berichten:

- *“UNHCR observations on the current asylum system in Bulgaria”* rapport van 2 januari 2014

- "UNHCR observations on the current asylum system in Bulgaria" rapport van april 2014
- Amnesty International "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue" van maart 2014
- bericht van ECRE "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" van 7 april 2014
- bericht over de terugzendingen aan de grens: Human Rights Watch "Bulgaria's False Good News for Refugees" van 16 april 2014
- over de situatie aan de grens, in de gesloten centra en doorheen heel het land: Border Monitoring Bulgaria: "Child beaten at EU-border: brutal push-backs continue in Bulgaria" van 23 april 2014
- bericht van Human Rights Watch van 17 april 2014 over de slechte situatie in twee detentiecentra
- bericht van Border Monitoring Bulgaria van juli 2014 over de blijvende slechte situatie aan de grens, in de opvangplaatsen en detentieplaatsen
- artikel van 19 september 2014 naar aanleiding van een conferentie waar ECRE zijn jaarrapport 2013 – 2014 presenteerde
- Border Monitoring Bulgaria "Gefangen in Europas Morast: Die Situation von Asylsuchenden und Flüchtlingen in Bulgarien" rapport van 22 december 2014 over de situatie aan de grens, in de registratiecentra en de detentiecentra
- artikel van 5 maart 2015 van de Courrier International over personen die meegedaan hebben met de oorlog in Syrië of Afghanistan.

Verzoeker wijst er in het middel ook op dat het gunstig rapport van het UNHCR van april 2014 enkel werd veroorzaakt omdat Bulgarije in die periode iedereen werd tegengehouden aan de grens zodat de centra *quasi* leeg waren.

3.3.2.3.1. De eigen verklaringen van verzoeker, zoals die blijken uit het gehoorverslag van 5 februari 2015, zowel over het politiegeweld als over de detentieomstandigheden

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker inzake het politiegeweld het volgende verklaard heeft (vraag 35):

"Ik heb mijn arm bezeerd doordat ik werd geslagen door de politie in Bulgarije".

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker over zijn verblijf in het gesloten centrum in Sofia het volgende verklaard heeft (vraag 36 en vraag 40):

"Ik wil niet terugkeren. We werden daar enorm slecht behandeld. We kregen geen eten en werden mishandeld. Ik heb nog steeds last van mijn arm door de slagen die ik daar kreeg."

"2 maanden illegaal verbleven in gesloten centrum (Sofia). Na 2 maanden kregen we een groene kaart en werden we naar een gewoon centrum gestuurd. 1 dag heb ik daar verbleven maar vertrok de dag nadien met de smokkelaar."

Op de vraag "Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?" (vraag 34) antwoordde verzoeker:

"Mijn moeder informeerde bij andere Afghanen naar landen in Europa. De meesten zeiden dat België een goed land is en (ze) heeft mij daarom naar hier gestuurd."

3.3.2.3.2. Wat betreft de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker

Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker omtrent de slechte behandelingen die hij zou hebben ondergaan nadat hij op illegale wijze de Bulgaarse grens overschreed, zo ze al geloofwaardig zijn, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu verzoeker thans in geheel andere omstandigheden Bulgarije zal binnenkomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoeker onder artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming bij de Bulgaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is. Verzoeker zal blijkens het dossier aan de Bulgaarse autoriteiten worden overgedragen te Sofia en blijkens de stukken van het administratief dossier werd

een laissez-passer (vervangend reisdocument) opgesteld voor de Dublinoverdracht. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten reeds in kennis gesteld werden van de concrete details omtrent de effectieve overdracht op 30 maart 2015. Er zijn dan ook geen indicaties dat de overdracht van de verzoeker niet met een zorgvuldige omkadering en de nodige garanties zal plaats vinden. Verzoeker wordt bovendien overgedragen als asielzoeker wiens verzoek, gelet op de uitdrukkelijke instemming d.d. 20 februari 2015, in Bulgarije in behandeling is. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de grensoverschrijding tengevolge de Dublintransfer van verzoeker aan Bulgarije als een illegale grensoverschrijding zal worden aanzien zodat er op het eerste gezicht geen reëel risico voorhanden is dat de verzoeker omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie in een gesloten migratiedetentiecentrum waar hij naar zijn verklaringen werd onderworpen aan mensonterende behandelingen.

Waar de raadsman van verzoeker ter zitting stelt dat het niet gerechtvaardigd is om een onderscheid te maken tussen de situatie aan de grens en de situatie van Dublinterugkeerders, moet worden vastgesteld dat hierover geen verdere duiding wordt gegeven, zodat er geen reden is om de aangevoerde elementen van vasthoudingen aan de grens, zomaar toe te passen op de situatie van verzoeker die als Dublinterugkeerder zal terugkeren naar Bulgarije.

Tevens wordt erop gewezen dat uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt (vraag 40) dat hij na een verblijf van twee maanden in een detentiecentrum aan de grens, werd vrijgelaten met een groene kaart en van dan af opvang kreeg in een open centrum. Daar heeft hij zelf echter maar één dag verbleven en is dan richting België vertrokken, zonder het verder verloop van zijn asielprocedure af te wachten.

Verzoeker brengt met zijn betoog dan ook geen zwaarwegende gronden aan die aannemelijk maken dat hij bij de overdracht aan Bulgarije om redenen van zijn persoonlijk geval zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er dient te worden besloten dat de verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt bij een overdracht aan Bulgarije vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen.

Verzoeker levert *prima facie* geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar Bulgarije, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Bulgarije, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754). Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift verder verwijst naar een aantal rapporten die een algemene situatie in Bulgarije beschrijven, is dit niet voldoende, nu verzoeker nalaat om zijn specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

In casu toont de verzoeker *prima facie* het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

3.3.2.3.3. Wat de algemene situatie in Bulgarije betreft

Nu *prima facie* het individuele karakter van de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond, gaat de Raad vervolgens na of verzoeker met de algemene informatie en de algemene rapporten waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, op afdoende wijze aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132) die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij voorafgaand aan de overdracht aan Bulgarije wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM waarbij tevens rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen tijdens zijn Dublingehoor. De bestreden beslissing vermeldt hierover wat weergegeven wordt onder punt 2. Van dit arrest.

De verwerende partij heeft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aldus beoordeeld aan de hand van verzoekers verklaringen en de meest recente informatie, afkomstig van zeer gezaghebbende en onafhankelijke instanties als het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: het UNHCR), omtrent de algemene situatie van behandeling, opvang en procedurele omkadering van asielzoeker en Dublinterugkeerders in Bulgarije. Er kan aldus op het eerste gezicht worden besloten dat de gemachtigde heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De informatie die de verwerende partij heeft geconsulteerd en waarop zij haar beoordeling heeft gesteund, betreft:

- UNHCR, "*Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria*", d.d. april 2014 (gevoegd bij het administratief dossier);
- AIDA, "*Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria*", d.d. 18 april 2014 (gevoegd bij het administratief dossier).

De Raad hecht daarbij bijzondere waarde aan de informatie afkomstig van het UNHCR. De gezaghebbende en toezichthoudende rol van het UNHCR inzake asiel en de grote waarde die aan haar rapporten moet worden gehecht blijkt onder meer uit artikel 35 van de Conventie van Genève, uit artikel 21 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en uit de artikelen 10(3)(b) en 29 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) alsook uit de rechtspraak van het EHRM (zie onder meer EHRM 21 januari 2011, *MSS v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, § 349; EHRM 17 juli 2008, *NA v. UK*, nr. 25904/07). Ook in de rechtspraak van het HvJ neemt de informatie van UNHCR een belangrijke positie in, zie o.m. HvJ 30 mei 2013, *Halaf*, C-528/11, §44.

Verzoeker merkt op dat hij meer recente informatie toevoegt dan het UNHCR rapport van april 2014. Hij verwijst in dit verband specifiek naar informatie van Border Monitoring Bulgaria van juli 2014 en van december 2014.

In dit verband wordt opgemerkt dat de informatie van Border Monitoring Bulgaria betrekking heeft op de situatie aan de grens. In punt 3.3.2.3.2. van dit arrest werd er reeds op gewezen dat verzoeker niet op illegale wijze de grens zal overschrijden, maar dat hij een Dublinterugkeerder is die met een laissez-passer de grens op georganiseerde wijze en vooraf bepaalde datum zal overschrijden.

Tevens wordt opgemerkt dat het UNHCR en de andere gezaghebbende organisaties inderdaad geen verdere update hebben gepubliceerd betreffende de consolidatie van de verbeteringen in Bulgarije. Echter dient in dit verband te worden opgemerkt dat het laatste rapport van UNHCR van april 2014 omtrent de situatie van asielzoekers in Bulgarije overeenkomstig de gegevens op Refworld nog steeds door UNHCR wordt beschouwd als zijnde actueel, zo blijkt uit de bewoordingen "*accessed 22 January 2015*".

In het rapport van april 2014 meldt het UNHCR tevens het volgende: "*UNHCR will continue to closely monitor developments in Bulgaria and will issue further observations if and when it may be warranted*".

Dat het UNHCR, dat op permanente basis aanwezig is in Bulgarije en er toezicht houdt, geen nieuwe rapporten of updates heeft uitgebracht bevestigt dan ook *prima facie* dat zijn beoordeling van de toestand in Bulgarije gehandhaafd blijft, hetgeen op het eerste gezicht op een consolidatie van de verbeteringen wijst.

Waar in het verzoekschrift en ter zitting erop gewezen wordt dat het rapport van het UNHCR van april 2014 gebaseerd is op een periode van vier maanden waarin de detentiecentra *quasi* leeg waren omdat in die periode iedereen werd tegengehouden aan de grens, moet erop gewezen worden dat dit een ongestaafde bewering is, die geen afbreuk doet aan de vaststellingen in het rapport van het UNHCR van april 2014. Er wordt herhaald dat het UNHCR, dat op permanente basis aanwezig is in Bulgarije en er toezicht houdt, geen nieuwe rapporten of updates heeft uitgebracht, hetgeen op het eerste gezicht op een consolidatie van de verbeteringen wijst.

De motieven van de bestreden beslissing berusten aldus in grote mate doch niet exclusief op het recente rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: het UNHCR) van 2 april 2014: *'Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria'* en zij kunnen op het eerste gezicht ook worden bijgetreden door de Raad. In het genoemde rapport, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt het UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de opvangcentra en de asielprocedure. Het UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin transfers, waartoe ze in januari 2014 had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden benadrukt het UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen.

Uit het voormelde rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens het UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkendiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming, gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijkse financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnna en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. Het UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen.

Met betrekking tot de asielprocedure stelde UNHCR vast dat er tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014, de vluchtelingenstatus aan 1494 asielzoekers werd toegekend, 1287 personen een subsidiaire beschermingsstatus kregen en slechts 61 asielaanvragen werden afgewezen.

Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt de asielprocedure van de betrokkenen hernomen waar deze was stopgezet na hun vertrek. Er worden geen bijkomende eisen gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers.

Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen. Wel stelt het UNHCR dat er met voorzichtigheid dient te worden omgegaan voor personen die behoren tot een kwetsbare groep.

In casu ligt op het eerste gezicht echter geen enkele indicatie voor dat de verzoeker tot enige kwetsbare groep zoals omschreven door het UNHCR of de rechtspraak van het EHRM zou behoren. Verzoeker zelf geeft in dit verband ook geen enkele indicatie.

Alleszins wordt erop gewezen dat verzoeker blijkens het Eurodac-verslag in staat is geweest om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Bulgarije en dat de Bulgaarse autoriteiten bij hun toestemming met de terugname van de verzoeker bevestigen dat de asielaanvraag van de verzoeker er nog steeds in behandeling is. Daarnaast maakt verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk en blijkt uit geen van zijn verklaringen dat hij in Bulgarije het slachtoffer zou zijn geweest van een push back operatie, waarover hij rapporten citeert.

In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker vanwege een welbepaalde reden zou behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico op blootstellingen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, verzoeker betwist deze vaststelling niet in het middel.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verwerende partij zich duidelijk bewust is van de bestaande tekortkomingen in de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De Raad merkt op dat de beslissing uitvoerig is gedocumenteerd en steunt op gezaghebbende en recente bronnen van informatie waaruit volgens de verwerende partij niet blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een systeemfalen inzake de procedures en opvang voor asielzoekers. De procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije vertonen weliswaar nog tekortkomingen, doch vanaf eind 2013 is er sprake van aanzienlijke verbeteringen.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde tevens de update van AIDA van 18 april 2014 '*Asylum Information Database. National Country Report Bulgaria*', in ogenschouw heeft genomen. Dit rapport bevat grotendeels gelijklopende vaststellingen aan de vaststelling in het rapport van het UNHCR van april 2014, er wordt immers zowel gewezen op de blijvende pijnpunten als op de verbeteringen inzake de opvang van asielzoekers in Bulgarije.

Waar de verzoeker verwijst naar rapporten van Human Rights Watch, Amnesty International, Border Monitoring Bulgaria, ECRE en berichten van ECRE en Border Monitoring Bulgaria, stelt de Raad vast dat uit deze rapporten en berichten niet blijkt dat deze NGO's op permanente basis aanwezig zijn in Bulgarije en meer specifiek in de opvangcentra waar zij de situatie nauwgezet zouden kunnen opvolgen, hetgeen wel het geval is van UNHCR. Ook blijkt het rapport van Human Rights Watch in hoofdzaak op de periode van eind 2013 te slaan en wordt er slechts selectief uit geciteerd. In het rapport van Amnesty International en Border Monitoring Bulgaria wordt bezorgdheid geuit over de toegang van asielzoekers tot de asielprocedure aan de grens gelet op het feit dat de grens met Turkije haast volledig is afgesloten en over de situatie in de centra aan de grens. Dit is *in casu* niet het geval van verzoeker aangezien Bulgarije de overdracht van verzoeker heeft onderschreven zodat hij alleen al om deze reden, blijkens het rapport van UNHCR, de garantie heeft dat zijn asielaanvraag (verder) zal behandeld worden. De verwijzing naar het rapport en de berichten van ECRE berust eveneens op een partiële en selectieve lezing waarbij slechts enkele paragrafen worden geciteerd zodat dit geen afbreuk doet aan het rapport van UNHCR. Hoe dan ook blijkt uit dit rapport dat de omstandigheden in de opvangcentra van Banya, Sofia en Pastrogor op dit moment kunnen beschouwd worden als bevredigend terwijl dit nog niet het geval is van het opvangcentrum in Voenna. Het rapport stelt verder dat de vorderingen van het Bulgaars asielsysteem fragiel zijn en verdere versterking nodig hebben. De behandeling van zwakkere asielzoekers blijft volgens het rapport nog altijd een belangrijke aangelegenheid. Omwille van die redenen raden ze de overdracht af om Bulgarije de mogelijkheid te geven het asielsysteem verder te consolideren.

Uit deze rapporten blijkt globaal genomen niet dat deze de inhoud van het rapport van UNHCR tegenspreken maar dat de bevindingen met betrekking tot de situatie in de opvangcentra en de asielprocedure eerder gelijklopend zijn. Noch uit het rapport van UNHCR, noch uit de andere aan de Raad voorgelegde citaten uit rapporten kan worden afgeleid dat een overdracht van de verzoeker naar Bulgarije *ipso facto*, alleen reeds omwille van het gegeven dat hij een Dublinterugkeerder is die voor de behandeling van zijn asielaanvraag wordt teruggenomen door Bulgarije, een schending van artikel 3 EVRM zou impliceren.

Waar verzoeker nog verwijst naar een artikel van 5 maart 2015 van de Courier International over personen die meegedaan hebben met de oorlog in Syrië of Afghanistan, wordt erop gewezen dat verzoeker niet aantoont dat dit artikel op zijn situatie van toepassing is. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij heeft meegedaan aan deze oorlogen.

Er is *prima facie* gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten waar beide partijen naar verwijzen geen reden om te besluiten dat de Bulgaarse autoriteiten verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Bulgarije dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoeker met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gerefpatrieerd.

De Bulgaarse autoriteiten zullen voor verzoeker bij de overdracht in toepassing van de Dublin-III-Verordening voor een passende regeling bij aankomst voorzien.

Verzoeker slaagt er, met de partiële citaten en verwijzingen naar algemene informatie en bronnen dan ook *prima facie* niet in om aannemelijk te maken dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker brengt geen concrete en voldoende zwaarwegende elementen bij waaruit kan blijken dat de bevindingen van het UNHCR in zijn laatste rapport van april 2014 dat een dergelijk systeemfalen niet

aan de orde is in Bulgarije, op heden niet meer zouden kunnen worden gehandhaafd. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de relevante en pertinente motieven van de bestreden beslissing, gesteund op gezaghebbende en recente rapporten met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders in Bulgarije, te weerleggen.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugname door Bulgarije bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM wegens een systematische praktijk van slechte behandelingen van asielzoekers of Dublinterugkeerders en/of een systematisch falen van de Bulgaarse autoriteiten met betrekking tot het verzekeren van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

3.3.2.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, concludeert de Raad dan ook dat verzoeker op het eerste gezicht geen concrete elementen aanbrengt die doen blijken dat hij, ingeval van overdracht naar Bulgarije, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval dan wel omwille van de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije, bij zijn overdracht een gegronde vrees dient te koesteren voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Met zijn betoog maakt de verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Verzoeker heeft bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoeker kan gelet op de bespreking hierboven van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Aan de tweede en de derde cumulatieve voorwaarden is niet voldaan, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt om deze redenen verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

Mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

Mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET